

РЕШЕНИЕ

№ 38417

гр. София, 19.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разглежда дело номер **4759** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба, подадена от директора на териториална дирекция „Митница С.“ на Агенция „Митници“, срещу Решение № 788/28.02.2025г., на Софийски районен съд, 19-ти състав, постановено по НАХД № 511/2024г.

В касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон.

Ответникът по касацията – В. В. К., чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила въззивното решение. Претендира разноси за което прилага списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XVIII касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, в законоустановения 14-дневен срок съгласно чл. 211, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С Наказателно постановление № BG2023/5800-375/НП от 25.09.2023г., на ответника по касация е

наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5637,57лв., на основание чл.233, ал.1 от Закона за митниците. С т.2 от санкционния акт, на основание чл.233, ал.6 от ЗМ е разпоредено отнемане в полза на Държавата стоките, предмет на нарушението. Същото е обжалвано от нарушителя единствено по втората точка, въз основа на което е постановено обжалваното в настоящето производство решение, с което наказателното постановление в атакуваната част е отменено. За да обоснове своите правни изводи, въззивният съд се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК и въз основа на тях е приел, че то противоречи на тълкуването на Европейския съд на чл.42, § 1 от Регламент № 952/2013г.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Касационната инстанция изцяло споделя приетата от районния съд фактическа обстановка, поради което същата не е необходимо да се преповтаря.

Споделят се и мотивите на районния съд.

Според даденото от Европейският съд тълкуване на чл. 42, §1 от Регламент № 952/2013г., всяка държава - членка трябва да предвиди в националното законодателство административни или санкционни мерки, но такива, които не надхвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследваните от закона цели (решение от 16.07.2015 г., Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, т. 22). Същите следва да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи. В този контекст съдът уточнява, че строгостта на санкциите трябва да бъде в съответствие с тежестта на наказваните с тях нарушения, като по-специално се гарантира реално възпиращ ефект и същевременно се съблюдава основният принцип на пропорционалност. Нерелевирането на фактора на законност на пренасяните стоки при налагане на наказание и в частност отнемането им/ или присъждане на тяхната равностойност/ в полза на държавата, само по себе си противоречи на принципите и целите на Регламента. В този смисъл са Решения на СЕС по дела C-497/15, C-498/15, C-655/18, последното от които, постановено във връзка с приложението на чл. 233 ал.6 от ЗМ, изрично е прието, че санкция, която се състои в задължение да се плати равностойността на отклонените от митнически надзор стоки, не изглежда пропорционална, при това, независимо от факта, че се прибавя към имуществената санкция. Санкция в подобен размер надхвърля границите на необходимото, за да се гарантира, че стоките няма да бъдат отклонени от митнически надзор.

Практиката на Съда на Европейския съюз е константна и непротиворечива в насока, че не се допуска национална правна уредба, съгласно която при отклоняване от митнически надзор, освен имуществена санкция, титулярът на задължението следва да плати и равностойността на стоката.

При тези обстоятелства, настоящата инстанция намира, че въззивният съд е следвало на основание чл. 288, ал. 2 от ДФЕС да не приложи националната разпоредба, а именно чл. 233, ал. 6 от ЗМ, тъй като същата противоречи на чл. 42, § 1 от Регламент № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета и да отмени обжалваното наказателно постановление в тази му част само на това основание.

Предвид горното, касационната инстанция приема, че въззивното решение е правилно и като такова следва да се остави в сила.

При този изход на правния спор, в полза на ответника са дължими сторените по делото разноски. Видно от приложения по делото договор за правна защита и съдействие и списък по чл.80 от ГПК, страните са договорили процесуално представителство пред касационната инстанция в размер на 1000 лева, което е в минимално предвидения размер Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, поради което и не споделя направените от касатора възражение за неговата прекомерност..

Воден от горното, Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 788/28.02.2025г., на Софийски районен съд, 19-ти състав, постановено по НАХД № 511/2024г.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на В. В. К. сумата 1000 лева, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНО

ВЕ: